

заедно

енория
"Св. Павел от Кръста"

брой 51 - ноември 2007

Вярвам във Вечния Живот

Текстове от Катехизис на Католическата Църква

Ноември е месеца през, който отдаваме повече внимание на размишлението за починалите и се молим за тях. Нашето размишление за тази тема ще бъде водено от Катехизиса на Католическата Църква.

“Ние вярваме в общението на всички верни на Христос - тези, които са още пътници на земята, напусналите живота, които се пречистват, онези, които вкусват небесното блаженство, тъй като те всички са свързани в една Църква; и вярваме също, че в това общение ни помага милостивата любов на Бога и неговите светии, които винаги се вслушват в нашите молитви”. Общението с мъртвите. Като признава най-вече цялостното общение в мистичното Тяло на Исус Христос, Църквата, съставена от тези свои членове, които странстват на земята, още от първите времена на християнството е обградила с голямо благоговение паметта на мъртвите, като отправя за тях и своите молитви; защото “каква света и благочестива мисъл - да се принесе за умрелите умиловитна жертва, да бъдат освободени от грях” (2Мак. 12,46). Нашата молитва може не само да им помогне, но и да осигури успеха на тяхното застъпничество за нас.

1020 Християнинът, който свързва своята собствена смърт с тази на Исус, вижда смъртта като пристъпване към Него и вход във вечния живот. Когато Църквата за последен път произнася върху умиращия християнин Христовите думи на прошка и отпущение и за последен път го помазва с подкрепящо помазание, давайки му Христос в предсмъртното причастие

като храна за откриващия се път, тя му говори с блага увереност: Напусни този свят, християнска душо, в името на Бога Всемогъщия, който те създаде, в името на Исуса Христа, Син на живия Бог, който страда за теб, в името на Светия Дух, който ти бе даден в дар. Твоето жилище днес да бъде в мир с Бога в светия Сион, с Дева Мария, Майката Божия, със Свети Йосиф, ангелите и с всички светци на Бога Върни се при твоя Създател, който те направи от праха на земята. Нека в часа, в който твоята душа напусне тялото ти, Дева Мария, ангелите и всички светци побързат да те посрещнат. И нека видиш твоя Изкупител лице в лице и преуспееш в съзерцанието на Бога за вековете.

1021 Смъртта слага край на човешкия живот като време, открито за приемане или отблъскване на Божията благодат, изявена в Христос. Новият Завет говори за съд най-вече предвид на последната среща с Христос при Неговото второ идване, но потвърждава по различни поводи за непосредственото въздаяние след смъртта на всеки един според делата и вярата му. Притчата за бедния Лазар и думите на Христос на Кръста, отправени към каещия се разбойник, както и другите текстове на Новия Завет, говорят за крайната участ на душата, която може да бъде различна за един или за друг.

1022 Всеки човек в своята безсмъртна душа веднага след смъртта при един отделен съд получава вечното въздаяние, което отнася неговия живот в Христос; при това той трябва да премине или през пречистване, или да влезе незабавно в небесното блаженство, или веднага да бъде осъден завинаги.

В заника на живота по любовта ще те отсъдят.

Небето

1023 Тези, които умират в благодатно състояние и приятелство с Бога и са съвършено пречистени, живеят завинаги с Христос. Те са завинаги подобни на Бога, защото Го виждат “такъв, какъвто е” (1Йо 3,2) лице в лице (2Кор 3,12):

С нашата апостолска власт ние определяме, че съгласно общото разпореждане на Бога душите на всички светци ... и на всички

други верни умрели след получаване на светото Кръщение в Христа, в които не е имало нищо за пречистване, когато са умрели ... или още, ако е имало нещо за пречистване, след тяхната смърт те са го вече направили ... преди още възкресението в техните тела и Последния съд, от времето на Възнесението на Господа и Спасителя, Исус Христос, на небето, са били, са и ще бъдат на небето, в Небесното Царство и небесния Рай с Христос, приети в обществото на светите ангели. От времето на Христовото страдание и смърт те са видели и виждат божествената същност с вътрешния си взор, дори лице в лице, без посредничеството на никакво друго създание.

1024 Този съвършен живот с Пресветата Троица, това общение на живот и любов с Нея, с Дева Мария, ангелите и всички блажени е наречено „небе“. Небето е крайната цел при осъществяване на най-дълбоките възжелания на човека, състояние на окончателно и върховно щастие.

1025 Да живееш на небето означава да бъдеш с Христа. Избраните живеят в Него, но се съхраняват като такива, защото в Него намират своята истинска същност, своето собствено име: Животът е това да бъдеш с Христос, защото където е Христос, там е Царството.

1026 Чрез своята смърт и Възкресение Исус Христос ни отвори небето. Животът на блажените се състои в притежанието и пълнотата на плодовете на изкуплението, извършено от Христос, който присъединява към небесната си прослава тези, които повярваха в Него и останаха верни на Неговата воля. Небето е блаженото общение на всички тези, които са съвършено приобщени в Него.

1027 Тайната на блаженото общение с Бога и с всички, които са в Христос, превишава всякакво разбиране и представа. Писанието говори за него в образи: живот, светлина, мир, сватбено угощение, вино на Църквата, дом на Отца, небесен Йерусалим, рай: “око не е виждало, ухо не е чувало и човеку наум не е идвало това, що Бог е приготвил за ония, които Го обичат” (2Кор 2,9).

1028 Поради своята трансцендентност Бог не може да бъде видян такъв, какъвто е, освен когато Той Самият открива своята тайна при непосредственото съзерцание на човека, за което му дава необходимата способност. Това съзерцание на Бога в небесната му слава е наречено от Църквата “блажено видение”: Това ще бъде твоята слава и твоето щастие: да бъдеш приет, да видиш Бога, да имаш щастието да вземеш участие в радостите на спасението и вечната светлина с Христа, Господа, Твоя Бог ... да се наслаждаваш на Небесното Царство ведно с праведните и приятелите на Бога, да споделяш радостите на постигнатото безсмъртие.

1029 В Небесната слава блажените продължават да изпълняват с радост Божията воля по отношение на другите хора и на цялото творение. Те вече царуват с Христос; с Него “те ще царуват веќе веќе” (Откр 22,5).

Последното пречистване, или Чистилището

1030 Тези, които умират в благодатно състояние и приятелство с Бога, но не са съвършено пречистени, макар и сигурни в тяхното вечно спасение, преминават след смъртта пречистване, за да добият необходимата святост и да влязат в небесната слава.

1031 Църквата нарича Чистилище последното пречистване на избраните, което е съвсем различно от наказанието на осъдените. Църквата определя учението относно вярата в Чистилището, особено на Флорентинския и Тридентския събор. Църковното Предание, като се позовава на някои текстове от Писанията, говори за пречистващия огън: „Що се отнася до някои леки провинения, трябва да се вярва, че преди

Съда има един пречистващ огън, както потвърждава Този, Който е истината, като казва, че ако някой е произнесъл богохулство срещу Светия Дух, това не ще му бъде простено нито на този век, нито в бъдещия век (Мт.12,32). В това изказване можем да доловим, че някои грешки могат да бъдат простени през този век, а някои други — едва в бъдещия век.

1032 Това учение се опира още и на обичайната молитва за

умрелите, за която говори още Свещеното Писание: „Затова той (Юда Макавей) принесе за умрелите умиловитна жертва, да бъдат освободени от грях" (2Мак 12,45). Още от първите времена Църквата е почитала паметта на мъртвите и е измолвала благосклонност за тях, особено в евхаристичното тайнство, за да могат пречистени да достигнат до блаженото видение на Бога. Църквата също така препоръчва милостините, индулгенциите и делата на покаяние в полза на умрелите:

Нека да им се притичваме на помощ и да ги поминуваме. Ако синовете на Йов са били пречистени чрез жертвоприношението на техния баща, защо ние се съмняваме, че нашите приношения за мъртвите няма да им донесат никаква утеха? Да не се колебаем да помагаме на тези, които са вече умрели, и да поднасяме нашите молитви за тях.

Адът

1033 Ние можем да се съединим с Бога само ако свободно изберем да Го обичаме. Но не можем да обичаме Бога, ако грешим тежко срещу Него, срещу нашия ближен и срещу нас самите: “Който не обича брата си, пребъдва в смърт. Всякой, който мрази брата си, е човекоубиец; и знаете, че никой човекоубиец няма вечен живот” (1Йо 3,14-15). Нашият Господ ни предупреждава, че ще бъдем разделени от Него, ако пренебрегнем тежките нужди на бедните и малките, които са Негови братя. Да умреш в смъртен грях, без да се разкаеш и без да приемеш милосърдната любов на Бога, означава по собствен избор да живееш отделен от Него завинаги. И точно това състояние на окончателно самоотлъчване от общението с Бога и блажените ние означаваме с думата “Ад”.

1034 Исус често говори за “теена”, за “огън, който не изгасва”, приготвен за тези, които до края на живота си отказват да вярват, да се покаят и които могат да загубят в едновременно и душата, и тялото си. Исус съобщава със сурови думи: “ще изпрати Син Човеческий Ангелите си, и ще съберат от Царството Му всички съблазни, и ония, които вършат беззаконие, и ще ги хвърлят в

огнената пещ” (Мт. 13,41-42), а Той ще произнесе присъдата: “Идете от Мене, проклетни, в огън вечний!” (Мт. 25,41).

1035 Учението на Църквата потвърждава съществуването на ада и неговата вечност. Душите на умрелите в смъртен грях слизат непосредствено след смъртта в ада, където изтърпяват мъките на ада, “вечния огън”. Основното наказание на ада е във вечното разделяне от Бога, в Когото единствено човек може да има живот и щастие, за които е бил създаден и за които копнее.

1036 Утвържденията на Свещеното Писание и учението на Църквата по отношение на ада представляват призив за отговорност, с която човек трябва да ползва своята свобода, мислейки за онова, което му е отредено за вечността. Те представляват в същото време и един непосредствен повик за покаяние: “Влезте през тесните врата; защото широки са вратата и просторен е пътят, който води към погибел, и мнозина са, които минават през него; защото тесни са вратата и стеснен е пътят, който води в живота, и малцина ги намират” (Мт. 7,13-14):

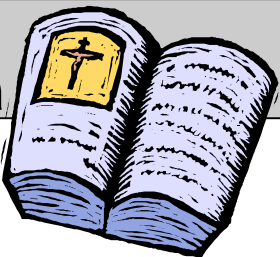
Тъй като не знаем нито деня, нито часа, когато ще свърши единственият ход на нашия земен живот, трябва, помнейки Господа, да бъдем винаги бдителни, за да заслужим да бъдем приети с Него на сватбеното тържество и да бъдем причислени към благословените от Бога, вместо като лоши и мързеливи слуги да бъдем отпратени по Божия повеля във вечния огън, във външния мрак, където има плач и скърцане на зъби.

1037 Бог не предопределя никого да отиде в ада; за това е необходимо доброволното отвърщане от Бога - смъртен грях, в който се постоянства докрай. В евхаристичната литургия и ежедневните молитви на своите верни Църквата измолва милосърдието на Бога, Който “не желае да погинат някои, а всички да се обърнат към покаяние” (2 Птр. 3,9):

“Ето приношението, което Ти представяме, ние, Твоите слуги и цялото Твое семейство; в Твоята благосклонност, приеми го. Осигури мир в нашия живот, избави ни от осъждане и приеми ни между Твоите избраници”.

(от ККЦ 1020-1037)

20 октомври: от епископа бе връчен мандата на катехистите от епархията

На 20 октомври, храмов празник в нашата енория, епископът даде мандата на катехистите от цялата епархия. Те се срещнаха преди Светата Евхаристия в голямата зала и тази среща води една от нашите катехисти, Емилия Големанова. Ето текста, който помогна за диалога между тях.

Катехист съм повече от 5 години. Когато ми предложиха да стана катехист, аз се почувствах първо неподготвена, разбира се и после уплашена. Ще кажете защо пък уплашена? Защото катехизисът, според мен, е повече от училищен предмет, в който се изучава Б., католическата вяра и християнските ценности и добродетели. Той е много повече от училище. Той трябва да поддържа пламъчето на вярата в сърцата на децата. Затова и отговорността е по-голяма. За мен личността и съответно отговорността на катехиста е като тази на кръстника/цата от кръщението. Ние не само трябва да даваме знания на децата за живота на Исус, за правим тълкувания на отделни пасажии от Евангелието, но и да им помагаме по пътя на духовното им израстване във вярата. Мисля, че всеки ще се съгласи с това, че е много важно каква нагласа ще развият децата към вярата и църковния живот въобще, точно сега, в чувствителната си ученическа възраст.

Един от основните въпроси е в качеството на самото преподаване – от нашата подготовка, методика на преподаване и отношение към децата. Относно подготовката считам, че са полезни едни ежеседмични срещи с енорийския свещеник и сестрите, за обсъждане на предстоящата тема на урока и начина на поднасянето ѝ. Добре е уроците да не се заключават само в тълкуване на Евангелието, но и в обогатяване на знанията на децата за съответната епоха, народ, регион, култура, а защо не

и някой интересен факт. Полезно е например, преподаването или изпитването да става по нестандартен начин – например тест под формата на кръстословица, писане по дъската (децата обичат това), показване на актуалността на думите на Исус със примери от съвременността.

Друг важен момент е отношението към децата. Ние трябва да чувстваме тези деца като поверени. Трябва добре да ги познаваме, тях и техните семейства. Познаването на особеностите на дадено дете изисква и индивидуален подход. Има деца, които трудно изразяват мнение, нямат желание за участие и са много пасивни. Други, напротив, са много активни, искат непременно да се изкажат, макар и да не чуват това, което казват. В този случай катехистът трябва да прояви търпение към по-притеснителните деца, да им даде възможност да се отпуснат и същевременно да приучи хипер активните да обмислят отговорите си и да изчакват другите, когато говорят, като им се покаже, че това е признак на толерантност и

уважение към тях. Децата трябва да бъдат приучавани на ценности в християнски дух. Това може да стане както с разговоряне теми свързани с вярата, така и с примери насърчаващи ги към труд, братска любов и взаимопомощ. Например поемане на задължения за големите празници.

Другото важно, безусловно сериозно нещо е личността на преподавателя. Да образоваш, сякаш идва от думата образ, от това да изваяш образ, да формираш нещо, някого. Когато тръгваме да правим такова нещо по въпросите на религията и което повече ни интересува – на католическата вяра, много е важен нашият собствен образ. Катехистът не е катехист само за един час. А това е голямо предизвикателство. Опасността е, че, ако детето се отблъсне от нас, то може задълго да свали от дневен ред цялата християнска тема от живота си. Попаднах на следната мисъл на митрополит Антоний Сурожки – никой не е повярвал в Божието царство, ако не е видял светлината му в очите на поне един човек. Дали учителят по катехизис ще бъде този човек? Църквата е място където се учим да виждаме Божия образ в другия, да се отнасяме към другия с уважение и любов. Това трябва да научим да прави и детето. Обаче за да тръгне по този път, то трябва да види пример: най-напред в семейството си, разбира се, а после защо не и в преподавателя си. Ако този човек не успее в това да спечели доверието на детето, да му покаже, че то е единствено и ценно в неговите очи и че такъв е всеки човек, как ли ще се отрази това върху възприятията на детето за църквата и вярата. Какво изобщо ще „вземе“ детето от такъв преподавател, от такова вероучение... Понякога си мисля, че нашите деца трябва да си спомнят не само това, което сме им преподавали, но и нашата усмивка, нежност и разбиране на проблемите им. Аз лично, понякога им отделям време за разтоварване и за споделяне на ежедневните им вълнения, случки в училище, вкъщи.

В заключение бих казала че, всички ние трябва да чувстваме децата наистина като поверени, да ги обичаме, разбираме, обучаваме и да се молим за тях.

Емилия Големанова

Октомври месец: месец на мисиите

През месец октомври се обединихме в молитвата на цялата католическа Църква за мисиите и мисионерите. Всяка неделя през времето на литургия разгледахме по-дълбоко проблемите и нуждите от континентите: Африка, Азия, Америка, Океания., и след това в стаите по катехизис всяка група продължи тази работа.

Най-важното нещо, когато изучаваме тези проблеми, е, че пред нас няма предмет за география или история или социология, но пред нас постоянно е човека със своя живот.

Така се молихме за тези хора, които дори да не ги познаваме лично, те са наши братя и сестри. Но освен това, през тези четири недели на октомври искахме да събираме парички, за да помагаме на някои от тях, т.е. на децата, които живеят в Сиропиталището Свети Мартинс, Порт Локо, в Сиера Леоне.

Сумата, за която благодаря за доброто сърце на енорияшите успяхме да съберем е 415,95 лева. Ако погледнем, че през месец септември, в петте недели (една повече отколкото октомври!), даренията събрани по времето на литургия са били 246,06 лева!

Благодаря на всички вас от мене и от тези деца, които благодарение на вашето щедро сърце ще могат да се хранят.

В следващите страници ще намерите кратко представяне на Сиропиталището Свети Мартинс, Порт Локо, в Сиера Леоне и писанията със собствени мнения за тази инициатива на няколко от нашите дечица, които участват на катехизиса.

Онези, които искат да продължават и в бъдеще да помагат на децата от сиропиталището в Сиера Леоне, могат да се обърнат към мене или да контактуват лично с Фондацията Хенк Артс (виж <http://www.helpsierraleone.com/>).

Отец Валтер Горра

Сиропиталището Свети Мартинс в Сиера Леоне

Сиропиталището Свети Мартинс, Порт Локо, в Сиера Леоне наброява 35 деца на възраст от 3 до 18 год. Много от тях са изгубили родителите си по време на гражданската война; други са психически травмирани деца-войници --насилствено принудени (и под влияние на наркотици) да се бият като възрастни на страната на бунтовниците.

Сиропиталището Свети Мартинс не се субсидира от държавата, а разчита изцяло на дарения. Фондация Хенк Артс ги подкрепя финансово от 1997, с храна, дрехи, училищни такси, униформи, учебници и пособия. Освен това пари се отпускат за поддръжка на сградите. Годишната училищна такса е 80 лева на дете; а храната за едно дете е 40 лева на месец.

Порт Локо се намира на 50 км североизточно от столицата Фрийтаун и наброява около 18.000 жители. Основният поминък е земеделието. До 2001 Сиера Леоне е раздирана от 10-годишна гражданска война, по време на която загиват 50.000 души, а военните зверства и престъпления са неописуеми. В момента цари мир, но възстановителният процес е дълъг.

Б
Л
А
Г
О
Д
А
Р
Я

О
Т
Н
А
С

Не само ние имаме проблеми

Този месец бе посветен на мисионерите по света. О.Валтер ни обясни, че всеки от нас е мисионер, като нашата задача е да разгласяме словото на Бога по света Неговата доброта и милосърдие. Групите по катехизис трябваше да открият проблемите на кризисните места по света, както и да съберат малко средства, които да бъдат изпратени там този месец. Децата се подготвиха за различни държави от Африка, Азия, Латинска Америка, Австралия и Океания. Всяка от тях имаше много сериозни проблеми като СПИН, малария, диктатура (или комунизъм), климат с много урагани, деца, които се използват за войници и работници и много други. Можем само да благодарим на Бог, че при нас няма такива проблеми. Този месец бе много „сполучлив“, защото ни „отвори очите“ за неща, които не сме знаели, научи ни да не бъдем егоисти и да не мислим само за себе си и нашите проблеми, а да се замисляме и за другите около нас. Аз мисля, че е хубаво всеки път, когато имаме възможност в неделя на църква, да заделяме малко пари в помощ на нуждаещите се. Така ще спасим поне едно дете. Добре би било и да включваме към молитвите си поне една десетичка от броеницата, за децата и другите нуждаещи се от помощ хора.

През този месец нямаше да сме толкова добре подготвени като мисионери, без помощта на катехистите Ирена, Анелия, Емилия, Даниела, Тотка, Елена, Дарина и Магдалена и напътстващия ги О.Валтер. На мен много ми хареса този месец на мисионерите, понеже ме накара да се замисля, че не само ние имаме проблеми.

Дени Големанов

Бедността в света

Бедността в света е много различна и това е един от основните проблеми на много от континентите. В повечето случаи, държавите в тези континенти са били колониални и много години са били “ограбвани” от други по-силни държави. Природните им богатства са били използвани, а в самите държави не се е влагало нищо и народът е бил изложен на страдания и мизерия. Затова сега те са бедни и нямат толкова голямо изобилие от различни ресурси (природни, интелектуални и др.), а икономиката е много слабо развита и чак в 21 век започва да се възражда. Бедността е сериозен проблем на всеки континент, държава или град. Мизерията, бездомните хора, гладът, болестите - всичко се предопределя от бедността. Ако всеки се замисли какво може да направи и с какво да помогне, за да се избегнат тези проблеми, то те няма да са толкова много и ще се решават по-бързо. Хората там страдат ден след ден и не е само това. Те умират! Точно поради тази причина са създадени много международни организации, които са в помощ на тези страни. Такива са н.п.: Уницеф и Каритас. Бедността не е породена само от “заграбване” тя е вследствие също на войните, които са се водили по тези земи. Много деца остават сираци и трудно оцеляват сами. Също така голям проблем е експлоатацията на детския труд. Заплащането е много ниско, а често в едно семейство, в което детето работи, родителите не работят, а разчитат на неговите “финанси”. Бедността също така е предпоставка и за много болести като малария, която е много разпространена в Индия, туберкулоза и др. В помощ на решаването на тези проблеми, Световната здравна организация е създавала движението “Лекари без граница”, в която организацията опитни лекари безвъзмездно

помагат на болните хора в различни страни и доброволно и безрезервно изпълняват професионалните си задължения. Тук обаче се появява едно “но” и то е, че въпреки по света да има смели и добри хора, които са готови да жертват живота си за другите не са много. За това ние трябва да се замислим с какво можем да помогнем на хората по света. В часовете по катехизис много говорим за бедността и нуждата от помощ. Точно затова и ние като истински мисионери имаме мисия, а именно-да се молим чрез броелицата за хората, които помагат на нуждаещите се, да имат сили да продължават с делата си това свято дело и за болните и тези, които страдат- за да им помогнем. Без значение дали са от друга народност, религия или вяра - те са наши братя и сестри. Помислете за вашите близки и така лесно ще може да прецените какво най-добро искате за тях. След като решите, помолете се то да стане и за тези хора, които имат нужда от вашата подкрепа!

Щефи Драганова

Деца-войници

Ние децата в България сме свободни и щастливи деца, които имат семейства и си играят на свобода. Играем си на войници, но има деца които участват в истински войни и на които не им е лесно да живеят.

Повече от 300.000 младежи и девойки в света служат като деца-войници. Много от тях са на възраст по-малко от 10 години. Това са данни за 2006 година. 12 държави имат практика да използват деца-войници. В Либерия 18.000 деца са участвали в гражданската война. В 75% от въоръжените конфликти през последните години са участвали деца.

Децата-войници са жертва на многобройни нарушения на човешките права. Те биват излагани на смърт и опасност не само в самата война, но и когато се опитат да избегнат принудителното им вземане на служба или се опитат да избягат от армията.

След като пораснат децата-войници страдат от повтарящи се кошмари, постоянен страх от смъртта, трудности с контролирането на гнева и злоупотреби с алкохол и наркотични вещества.

Ние християните трябва постоянно да се молим за мир да спрат военните конфликти по света и повече да не бъдат използвани за войници деца. Нека войните останат само в детските игри.

Мартин Мариянов

Деца-работници

През месец октомври по време на катехизиса ние говорихме за проблемите на хората, живеещи на различни континенти. За жалост ние разбрахме, че положението им никак не е добро. Също разбрахме, че деца на нашата възраст работят буквално за стотинки.

Почти 246 милиона деца по света са въввлечени в някакъв вид експлоатация на детски труд. Седемдесет процента от работещите деца са заети в селското стопанство. Около 1,2 милиона деца ежегодно стават жертви на трафик на хора. Децата от бедни и с ниско образование семейства са най – уязвими. Някои от тях биват отвлечани, а други подмамвани с обещания за работа и образование в чужбина. Два милиона деца, предимно момичета, но и значителен брой момчета, работят в секс индустрията, която носи печалби от милиарди долари.

Тези деца, ежедневно експлоатирани по целия свят нямат възможност да ходят на училище, да пътуват с образователна цел да се хранят пълноценно дори. Голяма част от играчките с които ние играем и марковите дрехи, които желаем нашите родители да ни купуват са произведени именно от деца с ограбено детство. Те нямат възможност да играят с произведените от тях „Бейби Борн”, нито да се обуват с произведените от тях маратонки „Найк”, защото работят, за да нахранят себе си и семейството си.

Ние се молихме за тези деца и бихме искали всички хора от нашата енория да продължават да се молят, за да няма отвлечани и продавани в робство деца по света.

Мария Паскалева

Френско-Българска среща на доброволци от Каритас в град Лурд

От 7 до 12 Октомври в град Лурд-Франция се състоя среща на 30 български доброволци от 3-те епархии в България и 25 френски доброволци от региона на Бордо, Каор и Перигю. Тези срещи са продължение на сътрудничеството между Каритас България и Франция за взаимно опознаване и обогатяване и имат за цел да заздравят нашите връзки, да покажат различен опит в полето на милосърдието. Надали имаше по-добро място за тази среща от магнетичния Лурд, където се стичат милиони поклонници от цял свят. Място изпълнено с мир, молитва, дълбоко изживяна надежда и вяра, че най-съкровеният ни молитви ще бъдат чути от Света Богородица Лурдска.

Главните теми, които ни бяха представени от френска страна са “Възрастни и самотни хора”. Разказано ни бе за една инициатива “Оживление в старчески дом от младите”, където група младежи играят на лото с възрастните хора, правят театър, празнуват заедно значими дни. Друг екип от доброволци се занимават с посещения и подпомагане на стари хора в селска среда.

Друга тема, която засегахме са групи за колективни занимания за оживяване и осмисляне на свободното време чрез срещи в “Дружелюбни ателиета”. Тези ателиета включват приготвяне на картички, рисуване на шалчета, декорации върху стъклени чинии, рисуване върху дървени кутии. Изработените неща се продават, а средствата се използват за нуждите на организацията.

Изключително интересна бе за нас темата “Жените в бедствие”. Бе ни представен проекта „Приют за жени в бедствие” в град Бержерак и “Дом Света Екатерина” в Бордо.

Важна тема за дейността на Каритас-Франция е “Чужденци и преселници”. Голяма част бежанци идват от Африка и Азия и имат нужда от подслон и безплатна юридическа помощ за

оформяне на техните документи.

Мислите и опита, които споделихме с френските доброволци затвърди впечатлението в нас, че макар проблемите, по които работят двете страни да са различни и трудности да съществуват навсякъде нуждата от разбиране и приятелски протегнатата ръка в най-трудните моменти е нещо, което няма цена.

Прекрасен венец на нашето посещение в Лурд бе последната вечер с религиозна факелна процесия посветена на Дева Мария. Огромният площад пред катедралата се изпълни с поклонници от различни страни със свещи в ръце. Начело със статуята на Дева Мария множеството народ молеха броелицата всеки на своя си език. От микрофона на площада петима български доброволци огласиха събралите се вярващи на български с „Радвай се Благодатна Марио”. И макар всеки да молеше на родния си език, ние чувствахме, че нашата молитва искрено изпратена ще бъде чута и разбрана.

Върнахме се в България по родните си места, но ще запазя в себе си спомен за Лурд като място на щастие, път за вяра и град на радостта.

Тотка Иванова

На път с вятъра

В ливадата на една градска градина, под мекото пролетно слънце, сред младата трева бяха изникнали назъбените и яки листа на глухарчето. Едно от тях показва прекрасно, жълто цвете, невинно, златисто и ясно като залез през май. След кратко време цветето стана едно “глухарче” едно меко кълбо, украсено с венчета от пухчета, залепени към семенцата, които стояха притиснати в центъра на глухарчето.

А колко предположения правеха малките семенца. Колко сънища люлееше тихият нощен вятър, когато първите плахи щурци запяваха своите серенади.

“Къде ще отидем да напъпим?”

“Кой знае?”

“Само вятърът го знае.”

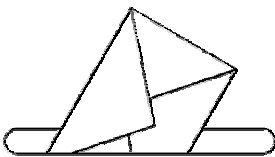
Една сутрин глухарчето бе сграбчено от невидимите и силни пръсти на вятъра. Семената потеглиха прилепени до техния малък парашут и излетяха нанякъде, уловени от въздушното течение.

“Сбогом...сбогом”-поздравяваха се малките семена.

Докато мнозинството се приземяваше в добрата земя на зеленчуковите градини и ливади, едно, най-малкото от всички, извърши много кратък полет и попадна в една пукнатина на цимента на един тротоар. Имаше една капка от прах оставена от вятъра и дъжда, тъй бедна в сравнение с добрата и плодородна земя на ливадата.

“Но е моя цялата!” - си каза семенцето. Без да мисли два пъти, сгуши се много добре и започна незабавно да пуска корени.

Пред пукнатината на цимента имаше една изкривена и

надраскана пейка. Точно на тази пейка често си сядаше един младеж. Беше младеж с измъчен вид и неспокоен поглед. Черни облаци му тежаха на сърцето и неговите ръце бяха винаги стиснати в юмрук.

Когато видя двете назъбени, нежно зелени листенца, които си пробиваха път в цимента, се засмя тъжно: “Няма да успееш! Ти си като мене!”- и го стъпка с един крак.

Ала на следващия ден видя, че листата се бяха надигнали и станали четири. От онзи миг не успя да отмести очи от твърдоглавото, смело растение. След някой и друг ден изникна цветето, великолепно жълто, като зов за щастие.

За пръв път след много време угнетеният младеж усети, че възмущението и огорчението, които му тежаха на сърцето, започваха да се стопяват. Надигна отново глава и задиша с пълни гърди. Удари със силен юмрук по облегалката на пейката и викна: “Ама, разбира се! Ще можем да го направим!”

Изпита желание да плаче и да се смее. Докосна леко с пръсти жълтата главичка на цветето. Растенията усещат любовта и добротата на човешките същества. За малкото и смело глухарче милувката на младежа бе най-хубавото нещо от живота.

Когато сме обезверени и с неспокоен дух... нека да наблюдаваме природата, която хвали своя Създател и нека се опитаме да усетим милувката на Бог върху нас.

Ще открием отново смелостта и животът ще ни изглежда прекрасен!!!

Сестра Терезита